

BAZSÓ ÉVA ANDREA (KORIN)

Csend/hangok

Ha meghallod a csendben
szíved dobbanását,
lehunyt szemekkel látod
az idők varázsát,

bőrödön érzed a napfény
érintését,
a leszálló éjben felgyúló
milliónyi csillag fényét –

Otthonodra lelsz!

S kit hontalannak hittél
– árva lelked –, nem árva
többé,

ha el is rohan melletted
ez a rideg világ.

A vers imája

S mint olvasod
a drága szokat.
Magadhoz úgy
öleld,
mint megtért
jó barátod.
Szíved dallama,
a vers, a rím.

Ahol

Ahol a fák
az éigig érnek,
ágaik...
Istennel beszélnek.

Létezésünk

Halovány fényei
a létezésnek,
törekeny életünk
apró gyertyaláng.
Szellemünk mégis
világít a mindenségben.
Léleknyomot hagyunk,
magunk után.

Balaton

Vized bársonyként csillog,
benne aranylik a lenyugvó
napsugár –
hús nyugalmat árasztva
így csendesedik el a táj.

Máskor, ha vihar jő vad szelekkel,
erődet fitogtatva, óriási hullámok
csapdossák partjaid,
majd – ismét megszelídülve –
a kikötött csónakon
már csendesen csobban a víz.